

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/91/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200417
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200417.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: INTERACTIV.ME, s.r.o., so sídlom Pekná cesta 6, Bratislava, IČO: 36 292 052, zast.: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, Bratislava, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky, so sídlom Palisády 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. RL/45/2014 zo dňa 02. decembra 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/60/2015-26 zo dňa 03. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/60/2015-26 zo dňa 03. marca 2016 potvrdzuje.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/45/2014 zo dňa 02.12.2014 vydaného v konaní č. 549/SKO/2014, ktorým žalovaná uložila žalobcovi sankciu - upozornenie na porušenie zákona pre porušenie povinnosti ustanovenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) tým, že na programovej službe RING TV dňa 24.05.2014 odvysielal o cca. 05:00 hod. komunikát s názvom Eurovýhra, ktorý naplnil definíciu telenákupu, neobsahoval jednoznačné a úplné inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy, nakoľko zadanie úlohy nevedlo k takému výsledku, ktorý prezentoval účastník konania ako správny, ale vzhľadom na jeho slovné aj grafické vyjadrenie umožňovalo viacero rôznych riešení.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, podľa

ktorých žalovaná začala správne konanie voči žalobcovi vo veci možného porušenia § 32 ods. 2 v spojení s § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., ku ktorému mal dôjsť tak, že na programovej službe RING TV dňa 24.05.2014 žalobca odvysielal o cca 05:00 komunikát s názvom Eurovýhra, ktorý mohol naplniť definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., pri ktorom mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti podľa § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., a to zabezpečiť, aby vysielaný telenákup bol čestný. Rozhodnutím č. RL/45/2014 zo dňa 02.12.2014 vydanom v správnom konaní č. 549/SKO/2014 žalovaná rozhodla tak, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., za čo mu uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že odvysielaný komunikát žalobcu naplnil definíciu telenákupu, časti, v ktorej mali diváci spočítať všetky čísla na obrazovke, obsahovali nejednoznačné, nepresné a nesprávne inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy, nakoľko odvysielané zadanie vzhľadom na jeho slovné vyjadrenie spočítať čísllice, čo je postup v súlade s pravidlami sčítania, ktoré platia v matematike, viedlo k inému postupu riešenia, než aký prezentoval účastník konania ako správny, v dôsledku čoho na jeho základe nebolo možné dospieť k výsledku, ktorý žalobca označil za správny a nebolo odvysielané tak, aby bolo rozoznateľné.

Krajský súd uviedol, že podľa smernice Rady 89/552/EHS zo dňa 03.10.1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 sa na účely tejto smernice „za televíznu ponuku tovarov (teleshopping) považuje vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom ponuky tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov“. Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorou bola smernica 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 zrušená je „telenákup definovaný ako vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom poskytnutia tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov“ (článok 1.1. písm. l). Smernica 2010/13/EÚ bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá s účinnosťou od 01.01.2013 a tvorí prílohu I k zákonu č. 308/2000 Z.z..

Na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielanom komunikáte bolo podľa krajského súdu potrebné skúmať program z hľadiska obsahu, so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v ňom boli obsiahnuté. V danom prípade bola divákovi ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou a vyriešením matematického príkladu. Poukazujúc i na výklad únieového práva v rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06, krajský súd dospel k záveru, že na program alebo jeho časť, v ktorých prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t. j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie, ktoré citované ustanovenia smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.1997, priznáva pojmu teleshopping. A to za predpokladu, ak táto relácia lebo jej časť, predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie, ako aj charakteru otázok položených uchádzačom.

Na základe uvedeného výkladu únieového práva vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, nie je podľa krajského súdu možné odvysielaný komunikát považovať za bežný zábavno-súťažný program. Krajský súd mal za to, že aj s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. naplnia odvysielaný komunikát zákonnú definíciu telenákupu. V tomto prípade bola splnená aj ďalšia zákonná podmienka, podľa ust. § 32 ods. 2 citovaného zákona, a sice, že ide o priamu ponuku vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu - finančnú hru. Divák môže priamo pri sledovaní televízneho vysielania vytočením telefónneho čísla využiť priamo ponúkanú hru o finančnú výhru. Práve pojem priama ponuka pre verejnosť odlišuje telenákup a reklamu. Reklama je nepriamou ponukou tovaru alebo služby, pretože aj keď je jej cieľom rovnako, ako je cieľom telenákupu, aby si televízny divák kúpil tovary, alebo služby,

ktoré propaguje, tým, že ho presvedčí o ich vlastnostiach, konečné štádium obchodu je akcesorické vo vzťahu k jej bezprostredným cieľom a dochádza k nemu neskôr, keď sa spotrebiteľ obráti na príslušnú distribučnú sieť, aby uskutočnil nákup. Telenákup ide totiž ďalej ako reklama, keďže sa neobmedzuje na reklamný oznam, ale zabezpečuje nie len propagáciu, ale i samotný predaj tovaru, či služby.

Podľa názoru krajského súdu posudzované relácie ponúkajú televíznym divákovi možnosť priamo zúčastniť sa na hre tým, že im moderátor poskytuje informácie nevyhnutné na to, aby sa s ním mohli spojiť a dostali sa tak do vysielania a mohli zodpovedať na stanovenú otázku, čím je splnená podmienka, aby bolo možné predmetný program posúdiť, ako priamu ponuku finančnej služby divákovi. V prejednávanej veci krajský súd posudzoval porušenie zákonných povinností vysielateľa (žalobcu), a to s ohľadom na výklad pojmu čestnosť, keďže v zmysle ust. § 32 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby ním vysielaný telenákup bol čestný. Krajský súd dôvodil, že čestné vysielanie musí mať jasné pravidlá, ktoré sa priebežne nebudú meniť. Ak je súčasťou programu akákoľvek úloha, je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť formuláciu jej zadania jasne, stručne a zrozumiteľne, aj pre priemerného recipienta. Krajský súd teda posudzoval, či komunikát odvysielaný dňa 24.05.2014, v ktorom bola odvysielaná hra, ktorej zadanie znelo tak, že recipienti majú spočítať všetky čísla na obrazovke, bol čestný, nakoľko spočítaním všetkých čísel nebolo možné dosiahnuť taký výsledok aký bol účastníkom konania zverejnený ako správny a či odvysielaný komunikát napĺňa kritériá telenákupu.

Na základe vyššie uvedeného výkladu únieového práva, vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie nie je, podľa názoru krajského súdu, možné odvysielaný komunikát považovať za bežný zábavno-súťažný program a s ohľadom na ust. § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. krajský súd konštatoval, že odvysielaný komunikát naplnil zákonnú definíciu telenákupu. Televízny divák v podstate vytočením telefónneho čísla so zvýšenou tarifou, ktorá je vyššia ako tarifa za bežný telefonický hovor na Slovensku, súhlasí s jej zaplatením v nádeji, ktorú mu dáva moderátor programu, ale aj stanovené pravidlá, že za jediný telefonický hovor po správnom zodpovedaní úlohy vyhrá cenu, ktorá vysoko prevyšuje jeho investíciu. V tomto prípade je podľa krajského súdu možné konštatovať, že ide o ponuku finančnej služby - hry vysielateľa pre diváka.

Krajský súd konštatoval, že v kontrolovanom komunikáte prebiehalo zadanie hry tak, že moderátorka v úvode hry a počas jej priebehu priblížila recipientom zadanie úlohy. Diváci mali podľa zadania a podľa inštrukcii moderátorky spočítať všetky čísla na obrázku, pričom moderátorka vyzývala divákov, aby telefonovali do štúdia a vyhrali 50,- Eur. V predmetnom komunikáte boli odvysielané dve hry. Predmetom posudzovania bola hra, ktorá bola odvysielaná ako prvá v poradí. Zo zadania na obrazovke bolo podľa krajského súdu zrejmé, že bolo potrebné spočítať všetky čísla na obrázku. Moderátorka k zadaniu v rámci komunikátu uviedla, že ide o logickú hádanku, hlavolam a že sú v ňom použité rôzne čísla a znaky. Zadanie bolo moderátorkou opísané aj ako rovnica, diváci boli v zadaní zverejnenom na obrazovke vyzývaní, aby spočítali všetky čísla. Z uvedeného zadania tak logicky pre divákov vyplynulo, že je nevyhnutné, aby čísla v zadaní spočítali. Zo zadania úlohy nebolo zrejmé, že najprv musia uhádnuť, ktoré znaky majú mať číselnú hodnotu a aká má byť ich číselná hodnota. Otázka zohľadnenia pri výpočte písmena L zvýrazneného v rohoch obrázku, písmena C, ktoré bolo zátvorkou, natáčanie číslic a písmen za účelom ich pripodobenia znakom iných číselných sústav, ktoré majú hodnotu požadovanú účastníkom konania, nie je otázkou matematicko-logického postupu. Zadanie úlohy taktiež neobsahovalo informácie, ktoré by umožnili recipientom identifikovať túto základnú črtu zadania - uhádnutie znakov, ktoré majú mať hodnotu a ich hodnoty, keďže vzhľadom na absenciu transparentných všeobecne známych pravidiel pre takéto pripisovanie, môže byť správne určenie znakov, ktoré majú mať hodnotu a samotnej hodnoty len výsledok náhody, teda uhádnutia.

Krajský súd poukázal na to, že do súťaže bolo prepojených 8 volajúcich, pričom ani jeden z nich neuviedol správnu odpoveď. Moderátorka na konci predmetného programu ukázala na kameru správnu odpoveď (2300).

V predmetnom komunikáte boli recipienti opakovane vyzývaní, aby sa zúčastnili hry o cenu zavolaním na audiotextové číslo, ktoré im bolo poskytnuté v rámci vysielania predmetného komunikátu. Podľa krajského súdu išlo tak o priamu ponuku využiť poskytovanú službu, ktorá spočívala v možnosti získať finančnú odmenu pri správnom vyriešení matematického zadania. Mal za to, že v predmetnom programe bola propagovaná a poskytovaná služba žalobcu, ktorá má charakter ekonomickej aktivity zahŕňajúcej poskytnutie služby, nešlo teda o štandardný zábavný program. Model posudzovaného komunikátu bol podľa krajského súdu založený na skutočnosti, aby čo najväčšie množstvo recipientov sa pokúsilo dovolať do štúdia. Nešlo o spestrenie obsahu vysielania programovej služby, ako je to v prípade vedomostných hier, ale v tomto prípade je účelom tohto komunikátu osloviť čo najväčšie množstvo recipientov, aby využili službu žalobcu, ktorú poskytuje zo svojho vysielania ako ponúkanú hru o cenu zavolaním na audiotextové telefónne číslo uvádzané na obrazovke.

Dôvodil, že v posudzovanom prípade neboli divákovi kladené otázky ako vo vedomostnom kvíze, ich úlohou bolo riešiť zadanie pripomínajúce matematický príklad. Konštatoval, že podmienka prepojenia otázok s poskytovaním služieb a tovarov spojených so živnosťami, remeslami, podnikaním a profesiami nemôže byť skúmaná z tohto hľadiska. Je možné ale vychádzať z toho, že žalobca ponúka službu, ktorá spočíva v poskytnutí možnosti divákovi vyhrať prezentovanú finančnú odmenu na základe správnej odpovede na zadanú úlohu a s odplatom za jej poskytnutie je suma, ktorú volajúci zaplatia za volanie na telefónne číslo so zvýšenou tarifou. Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že predmetný komunikát naplnil definíciu mediálnej komerčnej komunikácie, nakoľko bol zvukovou obrazovou informáciou, ktorá priamo propagovala službu tretej osobe tým, že priamo vyzývala na jej využitie a poskytovala aj možnosť využiť ju. Z vyššie uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že bol odvysielaný za odplatu, ktorú účastníkovi konania prinieslo volanie recipientov na audiotextové číslo, ktoré bolo zverejnené počas vysielania predmetného komunikátu. Predmetný komunikát rovnako naplnil definíciu telenákupu, nakoľko obsahoval priamu ponuku, a to zverejnením audiotextového čísla a výzvy na zavolanie, vysielanú s cieľom poskytnúť službu, čiže hru o cenu za odplatu, v dôsledku čoho bol žalobca povinný zabezpečiť, aby bol komunikát odvysielaný v súlade s § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z..

Zo zadania uvedeného v predmetnom komunikáte, podľa krajského súdu vyplynulo, že v prvom rade bolo potrebné spočítať všetky čísla na obrázku, čím bolo možné dospieť k výsledku 126. Moderátorka počas hry uviedla: „...Sú tam rôzne čísla, rôzne znaky, sú tam čísla v zátvorkách...“, pričom uvedená inštrukcia neozrejmowała, či zadanie obsahuje číslice aj iných číselných sústav, a ani to aký to má mať význam. Vzhľadom na zadanie úlohy a spôsobu jej zápisu sa divákovi ponúkali viaceré možnosti jej riešenia, pričom ale žiadna nesmerovala k správne výsledku. Pre posúdenie, či predmetný komunikát, ktorý je vyššie kvalifikovaný ako telenákup bol čestný, bolo podľa krajského súdu potrebné zistiť, či takéto zadanie naozaj mohlo do viesť recipientov k jedinému postupu riešenia, ktorého výsledkom by bolo číslo 126. Konštatoval, že každé zadanie môže mať svoj jedinečný a originálny spôsob riešenia z hľadiska posúdenia zabezpečenia čestnosti predmetného komunikátu. Bolo však potrebné skúmať, či zadanie úlohy bolo formulované tak, aby smerovalo práve k tomuto jedinému spôsobu jej riešenia. Toto podľa názoru krajského súdu nebolo naplnené, ak pojmy použité v zadaní neboli jednoznačné.

Krajský súd konštatoval, že žalovaná v predmetnom konaní správne posudzovala ako bolo zadanie úlohy odprezentované recipientom a či informácie poskytované počas vysielania posudzovaného komunikátu recipientom umožňovali identifikovať všetky relevantné skutočnosti potrebné pre dopracovanie sa k výsledku. Ďalej konštatoval, že zadanie úlohy nebolo jednoznačné, presné a správne, keďže zadanie neobsahovalo všetky relevantné údaje k dostatočne rozoznateľnej forme na to, aby sa recipienti mohli dopracovať k výsledku prezentovaného žalobcom. Ak mala byť naplnená kategória čestnosti v prípade telenákupu vo forme akú mal predmetný komunikát, je zrejmé, že nešlo o čestný telenákup, ak bola predmetná úloha prispôbená tak, aby recipienti nemohli identifikovať všetky údaje, ktoré pri riešení úlohy potrebovali, čím sa pre nich stala takéto úloha neriešiteľná. Z toho vyplýva, že vysielateľ (žalobca) nezabezpečil, aby vysielaný telenákup bol čestný.

Z uvedeného dôvodu krajský súd považoval celkový postup žalobcu za netransparentný, nečestný a

zavádzajúci. Žalovaná bola v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa zákona. Z dikcie zákona, v ktorom je určené, že žalovaná niektorú zo sankcií „uloží“ vyplýva, že v prípade zistenia porušenia povinnosti žalovaná sankciu musí uložiť. Keďže zákonodarca v ust. § 64 citovaného zákona neuviedol text „môže“, žalovaná nemôže aplikovať inštitút správneho uváženia. Pri zistení porušenia zákona zo strany žalobcu žalovaná preskúmaným rozhodnutím uložila žalobcovi sankciu - upozornenie. Upozornenie je samostatným druhom sankcií, ktoré je svojim charakterom výlučne výchovným opatrením s cieľom prevencie.

Krajský súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vysporiadal sa s aplikáciou únieového práva, ako aj s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-195/06 zo dňa 24.05.2007, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, a preto napadnuté rozhodnutie správneho orgánu považoval za súladné so zákonom. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel krajský súd k právnomu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a tiež s poukazom na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných príkladoch (bližšie pozri R NS SR 4Sž 7/2014, 3Sž 22/2013, 3Sž 14/2014, 6Sž 10/2014, 3Sž 22/2013) konštatoval, že žalobu bolo potrebné zamietnuť.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Mal za to, že síce bola použitá správna právna norma, a to zákon č. 308/2000 Z.z., avšak nebola správne aplikovaná. S poukazom na § 32 ods. 2 a 3 uvedeného zákona uviedol, že tieto ustanovenia jednoznačne špecifikujú, čo je možné považovať za telenákup a akú formu má telenákup. Namietal názor žalovanej, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, o tom, že predmetný komunikát - Eurvýhra, je telenákupom. Mal za to, že v tomto prípade sa jedná o vedomostnú súťaž. Podľa žalobcu s prihliadnutím na pravidlá vedomostnej súťaže Eurovýhra je nepochybné, že tento komunikát je interaktívna televízna vedomostná súťaž, v ktorej možnosť získania ceny závisí na preukázaní vedomostí a zručností účastníka. Pravidlá sú verejne dostupné na internetovej stránke žalobcu a každý účastník súťaže je s nimi riadne oboznámený, zároveň svojou účasťou vyjadruje súhlas s ich znením a ich záväznosťou. Dôvodil, že každý účastník vedomostnej výhry musí preukázať na dosiahnutie výhry matematické a logické schopnosti, na základe ktorých rieši prezentované úlohy, za ktorých správne vyriešenie je odmenený finančnou výhrou.

Spochybňoval aplikáciu rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-195/06 krajským súdom na predmetnú vec a mal za to, že predmetné rozhodnutie nie je možné aplikovať na komunikát Eurovýhra. V tejto súvislosti uviedol, že podriadenie komunikátu Eurovýhra pod uvedené rozhodnutie súdneho dvora je nutné považovať za nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko uvedené rozhodnutie sa vzťahuje na iný typ programov ako je komunikát Eurovýhra.

Ďalej namietal, že krajský súd nebral do úvahy dôkazy ako pravidlá vedomostnej súťaže Eurovýhra, ako aj ostatné dôkazy predložené žalobcom a bez ďalšieho sa priklonil k názoru žalovanej, že predmetný komunikát je telenákupom. Zastával teda názor, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Ďalej žalobca namietal, že postupom krajského súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti dôvodil, že krajský súd v napadnutom rozsudku žiadnym relevantným spôsobom neodpovedal na námietky žalobcu prednesené v žalobe v priebehu súdneho konania, ktorými namietal posúdenie komunikátu ako telenákupu. Mal za to, že krajský súd svoje tvrdenia žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil a opieral sa o tvrdenie, že divákovi neboli kladené otázky ako vo vedomostnom kvíze.

Zdôraznil, že v posudzovanom prípade išlo o iným typ matematickej a logickej vedomostnej úlohy a podľa žalobcu je jednoznačne nesprávne posudzovať komunikát iba podľa toho, či sa podobá na iný vedomostný kvíz.

Tiež uviedol, že do pôsobnosti žalovanej nespadá kontrola správnosti výpočtov vo vedomostných súťažiach a podľa žalobcu v tomto prípade jednoznačne došlo k prekročeniu právomoci žalovanej vyplývajúcej zo zákona č. 308/2000 Z.z. Ani s touto okolnosťou sa krajský súd nemal vo svojom rozsudku vysporiadať.

Dôvodil, že v prípade relácie Eurovýhra nejde o jednostrannú komunikáciu zo strany žalobcu. Počas vysielania tejto relácie ide o komunikáciu, ktorá uvádza nejaké pravidlá vedomostnej súťaže a uvádza vedomostnú súťaž recipientom, ktorí sa do tejto vedomostnej súťaže chcú zapojiť. Relácia Eurovýhra nie je vysielanie, ktoré by jednostranne „robilo“ alebo prezentovalo niečo nečestné alebo nekalé. Skutočnosť, že dopracovanie sa k výsledku je zložité alebo vyžaduje zvlášť logické uvažovanie ešte neznamená, že ide o niečo nečestné. Akákoľvek vedomostná súťaž má svoje pravidlá, v ktorých je popísané, že k výsledku daného príkladu alebo danej úlohy sa dá dopracovať. Keďže si žalobca vie logicky zdôvodniť, že je možné dopracovať sa k výsledku hoci aj inou úvahou ako je základná matematika, nemôže byť podľa neho nič nečestné na tom, akým spôsobom sa dá k výsledku dopracovať, pretože sa jedná o vedomostnú súťaž, ktorá vyzýva recipientov, aby sa do nej zapojili. Recipienti sa do vedomostnej súťaže zapojiť nemusia, nakoľko sa majú možnosť vopred oboznámiť s jej pravidlami. To, že počas vysielania predmetnej vedomostnej súťaže nebola uvedená informácia typu „uvažujte nielen v základných matematických formuláciách“ je podstatou každého intelligenčného testu. Vo vedomostných súťažiach alebo v testoch inteligencie nie je vopred recipientovi oznámená informácia typu „uvažujte aj iné ako arabské číslice“ a podobne. Podľa žalobcu o nečestnosť vedomostnej súťaže by išlo vtedy, ak by sa k výsledku, ktorý by vysielateľ uviedol, nedalo dopracovať prostredníctvom žiadnej matematickej formulácie. V programe Eurovýhra ide o špecifickú formu relácie, v ktorej ide o zapájanie diváka do súťaže, ktorá vyžaduje logické myslenie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasila s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňovala.

III.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. októbra 2018 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 3 písm. i/ zákona č. 308/2000 Z.z. program je

1. zvukový komunikát, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa, alebo
2. zvukovo-obrazový, zložený z pohybujúcich sa obrazov so zvukom, alebo bez zvuku, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa alebo v rámci katalógu zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním Rady pre vysielanie a retransmisiu je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povesť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a

- a/ je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo
- b/ je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. telenákup na účely tohto zákona je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Telenákup môže mať formu

- a) telenákupného šotu,
- b) telenákupného pásma v trvaní aspoň 15 minút.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa ust. § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a/ upozornenie na porušenie zákona,
- b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,

- d/ pokutu,
- e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovanej a posúdiť, či táto vo vzťahu k žalobcovi postupovala v súlade so zákonom, keď mu uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona, a to pre porušenie povinnosti ustanovenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktorej sa mal žalobca dopustiť tým, že na programovej službe RING TV dňa 24.05.2014 odvysielal o cca. 05:00 hod. komunikát s názvom Eurovýhra, ktorý naplnil definíciu telenákupu, neobsahoval jednoznačné a úplné inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy, nakoľko zadanie úlohy nevedlo k takému výsledku, ktorý žalobca prezentoval ako správny, ale vzhľadom na jeho slovné aj grafické vyjadrenie umožňovalo viacero rôznych riešení.

Zásadnou otázkou v danej veci bolo posúdenie, či predmetný komunikát s názvom Eurovýhra vysielaný žalobcom spĺňal zákonnú definíciu telenákupu a ak áno, či žalobca v tejto súvislosti splnil zákonnú povinnosť zabezpečiť, aby vysielaný telenákup bol čestný a slušný. Odvolací súd, podobne ako krajský súd, v prvom rade poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch (viď rozhodnutia vo veciach pod sp. zn. 4Sž 7/2014, 3Sž 22/2013, 3Sž 14/2014, 6Sž 10/2014, 3Sž 22/2013) a uvádza, že na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielanom komunikáte s názvom Eurovýhra bolo potrebné tento komunikát skúmať z hľadiska jeho obsahu, so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v ňom boli obsiahnuté. V danom prípade krajský súd správne konštatoval, že divákovi bola priamo ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že na posudzovaný prípad nie je možné aplikovať rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie veci C-195/06 o tom, že na program alebo jeho časť, v ktorom prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísel, t. j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie pojmu teleshopping podľa smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.1997. A to za predpokladu, ak táto relácia alebo jej časť, predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, ďalej na základe významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov, ako aj vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie a charakteru otázok položených uchádzačom. Všetky tieto predpoklady posudzovaný komunikát s názvom Eurovýhra spĺňa. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že žalobca na podporu svojho názoru o neaplikovateľnosti uvedeného rozhodnutia súdneho dvora na tento prípad nielenže neuviedol žiadnu bližšiu argumentáciu, ale na druhej strane krajský súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo je sporný komunikát považovaný za telenákup a nie za vedomostnú súťaž, čím sa podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd dostatočným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, ktoré sa týkali posúdenia predmetného komunikátu.

Keďže odvysielaný komunikát nie je možné považovať za bežný zábavno-súťažný program, vzhľadom na naplnenie zákonnej definície telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. bolo potrebné podrobiť odvysielaný komunikát s názvom Eurovýhra skúmaniu, či žalobca pri jeho vysielaní zabezpečil

jeho čestnosť a slušnosť. Preto bolo potrebné dôkladne skúmať podmienky jeho zadania, čo žalovaná aj učinila, na čo krajský súd aj správne poukázal, keď uviedol, že žalovaná v predmetnom konaní správne posudzovala ako bolo zadanie úlohy odprezentované recipientom a či informácie poskytované počas vysielania posudzovaného komunikátu recipientom umožňovali identifikovať všetky relevantné skutočnosti potrebné pre dopracovanie sa k požadovanému výsledku. Aj podľa odvolacieho súdu zadanie úlohy v predmetnom komunikáte, ktorý bol krajským súdom dostatočne popísaný (viď vyššie odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu) nebolo jednoznačné, presné a správne, keďže zadanie neobsahovalo všetky relevantné údaje k dostatočne rozoznateľnej forme na to, aby sa recipienti mohli dopracovať k výsledku prezentovaného žalobcom. Ak mala byť naplnená kategória čestnosti a slušnosti v prípade telenákupu vo forme akú mal predmetný komunikát s názvom Eurovýhra, je zrejme, že nešlo o čestný a slušný telenákup, ak bola predmetná úloha prispôbená tak, aby recipienti nemohli identifikovať všetky údaje, ktoré pri riešení úlohy potrebovali, čím sa pre nich stala takáto úloha neriešiteľná. Z toho vyplýva, že vysielateľ (žalobca) nezabezpečil, aby vysielaný telenákup bol čestný a slušný. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca aj v žalobe aj odvolaní poukazoval na náročnosť riešenia zadanej úlohy v predmetnom komunikáte, ktoré vie logicky zdôvodniť. Vôbec však neuviedol postup, ako sa bolo možné dopracovať k ním deklarovaneému výsledku, ktorý na konci predmetného komunikátu oznámila jeho moderátorka a ktorý činil číslo 2300.

V.

Najvyšší súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanej náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.